

הכבש המופלא

גב' ד'אלנוי (1650-1705)

בתקופה ההיא, כאשר עוד חיו פיות, היה מלך ולו שלוש בנות, כולן צעירות, יפות וחכמות, אך הצעירה שביניהן, שקראו לה מירנדה, הייתה היפה ביותר והאהובה על הכל.

אבא המלך נתן לה יותר שמלות ותכשיטים בחודש מאשר לשתי האחרות בשנה, אך היא הייתה כה נדיבה שהתחלקה בכל עם אחיותיה, וכולן היו מאושרות ואהבו אחת את השניה. למלך היו כמה שכנים טרדנים, שלא נתנו לו לחיות בשקט ואיימו עליו במלחמה, עד כדי כך שפחד שאם לא יתגונן חזק, יכריעו אותו. לכן הוא אסף חיל גדול ויצא נגד השכנים, והבנות נשארו בארמון, יחד עם המלווה שלהן. מדי יום הגיעו הודעות משדה הקרב. לפעמים המלך כבש עיר, או ניצח בקרב ובסוף הגיעה הודעה שהוא גבר על כל האויבים וחוזר הביתה מהר כמה שרק יכול, כדי לראות את מירנדה בתו, אותה אהב כל כך. לקראת בואו הנסיכות לבשו שמלות סטין שהזמינו בדיוק לאירוע הזה: אחת ירוקה, אחת כחולה ואחת לבנה, והתקשטו באבני חן באותם הצבעים. הבכורה ענדה אבני ברקת, השניה טורקיז והצעירה יהלומים. כך מקושטות הלכו לפגוש את אבא המלך כשהן מדקלמות

שירים, אותם חיברו לכבוד נצחונותיו.

כשהמלך ראה אותן הוא חיבק את כולן בחום, אך את מירנדה נישק יותר מאשר אחרות.

הוכנה גם חגיגה נהדרת, המלך והבנות התיישבו לסעודה והמלך שתמיד חיפש משמעות לכל דבר שאל את הבת הבכורה: "אמרי, למה לבשת ירוק?" "אבי" ענתה "שמעתי על ניצחונותיך וחשבתי

שירוק יסמן את השמחה שלנו ותקוות שתחזור בשלום."

"זו תשובה טובה" אמר המלך ושאל שוב: "ואת בתי, למה לבשת כחול?" "אבי" ענתה "כדי להראות שתמיד קיווינו להצלחתך ושמראך הוא

בשבילנו כמו שמיים מלאי כוכבים."

"באמת" אמר המלך "תשובותיך החכמות ממש מפתיעות אותי. ואת מירנדה, למה לבשת לבן?"

"כי, אבי" ענתה "הצבע הלבן הולם אותי יותר מכל צבע אחר."

"מה" כעס המלך "רק על זה חשבת, ילדה יהירה?"

"חשבתי שתשמח לראות אותי כך" ענתה הנסיכה "זה הכל."

וכדי שאדע כי עשית כך, תביא לי את לשונה ואת ליבה.
אם תנסה להרים עלי, אעלה אותך לגרדום!"
ראש השומרים הופתע מאוד כששמע את הצו האיום, אך
הוא לא העז להתנגד למלך, כדי לא להרגיז אותו עוד
יותר. לכן אמר שהוא ייקח את הנסיכה וימלא את רצונו של
המלך.

כשהוא בא לחדרה של מירנדה לא רצו לתת לו להיכנס, כי
היה עדיין מוקדם כל כך, אך הוא אמר שהמלך שלח אותו
להביא את מירנדה והיא קמה מיד ויצאה אליו.
ראש השומרים הוביל אותה לגן שם המלך בדרך כלל טייל
בבוקר. אך כשלא ראו אותו שם אמר לה: "המלך כנראה

המלך שאהב אותה מאוד החליט להסתפק בכך, ואפילו
העמיד פנים שהוא מרוצה מהתשובה שלה.
"ועכשיו, אחרי שאכלנו לשובע" אמר "ועוד לא הגיע זמן
לישון, אימרו לי על מה חלמתן בלילה האחרון."
הבכורה אמרה שחלמה על כך, שהוא הביא לה שמלה
יפה, ושהקישוטים עליה והתכשיטים זרחו יותר חזק
מהשמש.

השניה חלמה שהמלך הביא לה גלגל טוויה וכישור, כדי
שתוכל להכין לו כותונות יפות.
אך הצעירה אמרה: "חלמתי שאחותי התחתנה וביום
החתונה אתה אבי החזקת קנקן זהב ואמרת לי לבוא, כדי
שאוכל לטבול את ידי בקנקן שבידיך."
המלך כעס נורא כששמע על החלום הזה, וקימט את מצחו
ברוגז. הוא עשה פרצוף כל כך חמור שכולם ידעו כמה
שהוא כועס. הוא קם ועלה מיד לחדרו ולמיטתו, אך לא
יכול היה לשכוח את חלומה של בתו.
"האם הילדה היהירה הזו רוצה לעשות ממני העבד
שלה?" חשב "אם כך אני לא מופתע שבחרה את שמלתה
בלי לחשוב עלי. היא לא מחשיבה אותי כלל. אבל אני מיד
אגמור עם כל היהורה הזו."

הוא קם ברוגז גדול, ולמרות שעוד לא היה בוקר קרא
לראש השומרים שלו ואמר לו: "שמעת את החלום של
הנסיכה מירנדה. אני מניח שהיא עלולה להתקומם נגדי.
לכן אני מצווה עליך לקחת אותה ליער ושם להרוג אותה.

יצא ליער" ופתח את הפשפש המוביל לשם.

בינתיים אור היום התחיל לבקוע והנסיכה, ראתה דמעות בעיניו של הקצין והרגישה שהוא עצוב מאוד

"מה קרה לך" שאלה אותו "מדוע אתה עצוב כל כך?"

"אך, נסיכתי" ענה "איך לא אהיה עצוב אם קיבלתי פקודה לעשות דבר איום כזה. המלך אמר להרוג אותך כאן, ואם לא אעשה כך הוא יהרוג אותי."

הנסיכה נבהלה מאוד, החווירה ובכתה בשקט. היא

הביטה לראש השומרים בעיניים ואמרה: "האם באמת יהיה לך אומץ להרוג אותי? מעולם לא עשיתי לך רעה

כלשהי ותמיד דיברתי עליך טוב בפני המלך. אילו הגיע לי שהמלך יכעס עלי, אסבול בלי הגה, אך הוא אינו צודק.

תמיד התייחסתי אליו בכבוד ובאהבה."

"אל תפחדי, נסיכה" אמר הקצין "אני מעדיף למות מאשר לפגוע בך" ובמילים אלה הוא סב אחורה ועזב אותה ביער. בדרך חזרה צד צבי צעיר והביא למלך את לשונו ואת לבו.

הנסיכה התחילה לחשוב מה לעשות עכשיו. היער היה קרוב מאוד לארמון המלך ומישהו יכול היה להרגיש בה.

וחוץ מזה היו ביער זאבים רבים ואריות, שבוודאי היו

טורפים אותה כמו אפרוח.

לכן התחילה ללכת ביער, אך זה היה גדול מאוד והשמש

שזרחה בין העצים חיממה אותה מאוד והיא כמעט

והתיבשה והתעלפה מרוב פחד ועייפות. לאן שלא פנתה

ראתה רק יער וכל רגע חשבה שהמלך רודף אותה כדי

להרגה. היא הייתה מסכנה מאוד ובכתה כי לא ידעה לאן לפנות, וכך עברה בין שיחים קוצנים ששרטו אותה וקרעו את שמלתה היפה לגזרים.

פתאום היא שמעה פעייה של כבשה. היא אמרה לעצמה:

"כנראה יש כאן רועי צאן, אולי יוכלו להראות לי דרך לכפר

כלשהו, שם אוכל לחיות בהתחזות לנערה כפרית. אני

מאמינה שגם אנשים פשוטים יכולים לחיות באושר. לא

תמיד הנסיכים והמלכים הם האנשים המאושרים ביותר.

מי יאמין שנאלצתי לברוח ולהסתתר, כי המלך רוצה

להרוג אותי?"

היא הלכה בכיוון קול הפעייה, אך איזה הפתעה חיכתה

לה. בעמק ירוק ויפה, מוקף עצים, ראתה כבש גדול.

הצמר שלו היה לבן כשלג, הקרניים זרחו כמו זהב. סביב

צווארו היה זר פרחים וצווארון יהלומים, ומסביב רגליו

טבעות של פנינים. הוא נח על משטח פרחי הדר וחופה

מבד זהוב שמרה אותו מפני חום השמש. כמאה כבשים

אחרים היו פזורים סביב, אך הם לא רעו בדשא אלא

אחדים שתו קפה, או מיץ פרות, אחרים אכלו גלידה,

תותים בקצפת או עוגיות. עוד אחרים היו עסוקים

במשחקים שונים. רבים מהם נשאו צווארונים מזהב עם

יהלומים, סרטים ופרחים צבעוניים.

מירנדה נעמדה בהתפעלות והביטה סביב כדי למצוא את

רועה הצאן הזה, אך אז הכבש הגדול קם והלך לקראתה.

"גשי הנה, נסיכה יפה" אמר "אל לך לפחד מחיות עדינות
ואוהבות שלום כמונו."

"איזה פלא" קראה הנסיכה "כבש שיודע לדבר!"
"היה לך קוף וכלבלב שידעו לדבר" אמר הכבש "מדוע
מפתיע אותך דיבורי?"
"פיה נתנה להם כוח דיבור" ענתה מירנדה "ולכך
התרגלתי."
"אולי גם לנו קרה דבר דומה" אמר הכבש תוך חיוך "אך

אמרי, נסיכה, מה מביא אותך הנה?"
"אלף אסונות, אדון כבש" ענתה מירנדה "אני הנסיכה
האומללה ביותר בעולם ואני מחפשת מחסה נגד כעסו של
אבי."

"בואי איתי, גברתי" אמר הכבש "ואראה לך מקום מחסה
עליו תדעי רק את, ושם תשלטי על הכל סביב."
"האמת שלא אוכל ללכת אחריך" אמרה מירנדה "אני כה
עייפה שהרגליים שלי לא סוחבות אותי יותר."
הכבש עם קרני זהב נתן מיד פקודה להביא את המרכבה
שלו ומיד הופיעו שישה איילים רתומים לדלעת כל כך
גדולה ששני אנשים יכלו לשבת בה בנוחות. הנסיכה
נכנסה, משועשעת, למרכבה מוזרה זו והכבש התיישב
לידה. האיילים התחילו בריצה מהירה ולא עצרו עד
שהגיעו למערה שפתחה היה מכוסה באבן גדולה.
הכבש נגע באבן ברגלו והיא זזה מיד הצידה. הוא הזמין
את הנסיכה להכנס פנימה ללא פחד. היא אמנם הייתה
מפוחדת מאוד ולא רצתה במיוחד להיכנס למערה, אבל
כשחשבה על מה שיכול לקרות לה בחוץ, הייתה מוכנה
לזרוק את עצמה אפילו לבאר עמוקה. לכן היא הלכה אחרי
הכבש ללא היסוס. הוא הלך לפניה והם ירדו מטה, מטה,
מטה עד כי חשבה שהם יעברו לצד שני של כדור הארץ או
אולי שהוא מוביל אותה לארץ הפיות.
בסוף הם יצאו למישור גדול, מכוסה בסוגים שונים של
פרחים, שריחם היה לה נעים יותר מכל ריח אחר שידעה

עד כה. מסביב המישור עבר נהר גדול ובו מים כתומים, ומזרקות קטנות יצרו מפלים קטנים ונחלים. עצים מוזרים צמחו במישור ויצרו שדרות מוזרות, כי מהענפים נתלו כל מיני עופות צלויים, ארנבות, הודים אפויים ועוד, ומספיק היה להושיט יד כדי להוריד אותם. במקומות שונים אפשר היה גם למצוא שפע של נקניקיות, פשטידות, עוגות, אך גם יהלומים, פיסות זהב וכסף. היא חשבה שהמקום הזה יכול היה למשוך אליו אנשים רבים, אך כנראה מלך הכבשים לא ראה זאת כך. לא היה שם כל ארמון, אך השטח היה מכוסה בשיחי יסמין, ורדים ועצי תפוזים, שיצרו חדרים יפים ביותר, ובהם תלויים היו מראות גדולות ופמוטים. הכבש הזמין אותה לשהות במקום הזה והסביר לה שלמרות שבשנים האחרונות היה עצוב ובצרה גדולה, הרי שהיא יכולה לעזור לו לשכוח את כל היגון. "אתה נדיב מאוד, כבש מכובד" אמרה מירנדה "ואינני יכולה לחשוב איך להביע את תודתי הרבה, אך כל זה נראה לי כל כך מוזר, שאינני יודעת איך לחשוב על כל מה שאני רואה." כשכך דיברה, באה אליה קבוצה של פיות יפהפות עם סלים מלאים פירות, אך כשהוציאה את ידה כדי לגעת בהן הן גלשו משם והיא לא יכלה להרגיש כלום. "הו!" קראה "מי אלה ואם מי אני כאן?" והתחילה לבכות. הכבש היה מודאג מאוד כשראה את הבכי. "מה קרה,

הנסיכה" שאל "האם מישהוא פגע בך בלי שהרגשתי בכך?" "הו, לא" ענתה "פשוט אינני רגילה לחיות עם רוחות ועם כבשים שמדברים, וכל זה מפחיד אותי מאוד. זה נחמד מאוד שהבאת אותי לכאן, אך אודה לך מאוד אם תחזיר אותי שוב לעולם." "אל תפחדי" אמר "אנא תהי סבלנית ושמעי למעשה של אסוני:

הייתי פעם מלך, ומלכותי הייתה המקום המפואר ביותר בעולם. הנתינים שלי אהבו אותי, השכנים קינאו בי ופחדו ממני. כולם כבדו אותי מאוד ונאמר פעם ששום מלך לא יכול היה לזכות בכבוד גדול יותר. מאוד אהבתי לצוד ויום אחד, כשרדפתי אחרי צבי גדול, המלווים שלי נשארו מאחורי. פתאום ראיתי את שהצבי קפץ לבריכת מים והסוס שלי דהר אחריו, אך לפני שעשינו צעדים אחדים הרגשתי חום איום במקום קרירות המים. הבריכה התיבשה פתאום ותהום נפער לפני, ממנו פרצו להבות אש ואני נפלתי לתוך תהום. חשבתי שבא קצי, אך פתאום שמעתי קול האומר: "נסיך כפוי-טובה, אפילו האש הזו לא מספיקה כדי לחמם את לבך הקר!"

את אוצרותי?"
"אוצרותיך?" אמרה הפיה בביטול "אילו רציתי,
הייתי עושה את הטבח שלי עשיר וחזק יותר ממך.
לא, אינני רוצה אוצרות, אבל" כאן הוסיפה ביתר
רוך "אם תיתן לי את לבי, אם תתחתן איתי, אוסיף
עשרים מלכויות למה שיש לך כעת. יהיו לך מאה
ארמונות מלאי זהב ועוד חמש מאות מלאי כסף,
בקיצור, תקבל את הכל שרק תבקש ממני."
"גבירתי" עניתי "כשאדם בתחתית בור עמוק
ומצפה להישרף חי, אין לו אפשרות לבקש מיצור
מקסים כמוך להתחתן. אנא שחררי אותי ואז אני
מקווה לענות לך כראוי."
"הו" אמרה "אילו אהבת אותי באמת לא היה לך
איכפת איפה אתה, במאורת שועלים, במערה,
במדבר או ביער. לא תוכל לרמות אותי. אתה חושב
שתוכל לברוח, אך אני מבטיחה שתישאר כאן.
תשמור על הכבשים שלי. הם יהיו חברה טובה
בשבילך והם יודעים לדבר בדיוק כמוך."
היא הובילה אותי למישור בו אנו נמצאים כעת
והראתה לי את צאנה, אך למען האמת, אני לא
שמתי לב לדבריה, כי התפעלתי מיופייה של
הנערה-עבד שלה. היא הרגישה בכך ונתנה על
הנערה מבט כל כך חודר שזו נפלה כמו מתה
לרגליה.

"מי מתלונן על קור לבי במקום איום הזה?" קראתי.
"יצור אומלל שאוהב אותך ללא גבול" ענה הקול.
באותו הרגע הלהבות התחילו לשקוע וראיתי לפני
פיה, שהכרתי כבר זמן רב, ושכעורה תמיד דחה
אותי. היא נשענה על
זרועה של נערה צעירה
ויפה ביותר, שכבולה
הייתה בשרשראות זהב
ושכנראה הייתה העבד
שלה.
"אבל, רגוט" אמרתי כי
כך קראו לפיה "מה
פירוש הדבר? האם
בפקודתך אני כאן?"
"ושל מי האשמה"
ענתה "שלא הבנת
אותי עד היום. האם
הייתי צריכה להשפיל
את עצמי, פיה
אדירת-כוח כמוני, כדי
להסביר לך שהנך רק נמלה בהשוואה אלי, למרות
שהנך רואה את עצמך מלך גדול."
"קראי לי איך שתרצי" אמרתי באי-סבלנות "ומה
תרצי ממני? את הכתר שלי, או את הערים שלי או

למראה זה שלפתי את חרבי ותקפתי את רגוט
הפיה ובוודאי הייתה כורתת את ראשה לולי
בקסמיה היא כבלה אותי למקום בו עמדתי. כל
נסיונות שלי היו לשווא וכשמרוב יאוש זרקתי את
עצמי על הארץ היא אמרה: "תרגיש בכוחי, אתה
מתנהג כמו אריה ואני אעשה ממך כבש." באומרה
זאת נגעה בי בשרביט שלה ואני הפכתי למה שאת
רואה כעת. לא אבדתי את כוח הדיבור או את
תחושת המצוקה של מצבי.
"חמש שנים" אמרה "תישאר כבש ותשלוט בארץ
יפה זו. ואני, שלא יכולה יותר לראות את פניך
אותם אהבתי כל כך, אוכל טוב יותר לשנוא אותך,
כפי שמגיע לך."
בכך היא נעלמה, ולולי הייתי מרגיש אומלל כל כך,
הייתי בוודאי שמח לא לראות אותה יותר.
הכבשים המדברים הכירו אותי כמלך שלהם,
והתברר לי כי גם אלה הם נסיכים שבצורה זו או
אחרת העליבו את הפיה הנקמנית, והצטרפו לעדר
הצאן שלה מי לזמן ארוך, מי לקצר. מדי פעם אחד
מהם חוזר לדמותו הקודמת ועולה מעל פני
האדמה, אך מרביתם הם אויבים של פיה רגוט
ואותם היא כלאה למאה ויותר שנים.
את הנערה היפה עליה סיפרתי לך ראיתי מדי פעם
וזו הייתה הנאה רבה עבורי, אך היא מעולם לא

דיברה וידעתי כי אילו ניסיתי לגעת בה, הייתה
נעלמת כמו צל. שמת לי לב שאחד הכבשים מתייחס
אליה בחיבת יתר ונודע לי שהוא היה מאהבה
ורגוט, מתוך קינאה לקחה אותה ממנו.
מאז לא חשבתי על כלום אלא איך להשתחרר
מהמקום הזה. לעתים הייתי ביער וראיתי אותך,
הנסיכה, נוסעת במרכבה או רוכבת על סוס אציל
בחן רב. לפעמים הסוס נראה כל כך פראי שרק את
יכולת לשלוט בו, ולפעמים ראיתך רצה עם חברות
על אחו הסמוך. הו, נסיכה, אהבתי אותך כל כך
ועם זאת איך אוכל לבטא את אהבתי, איזה סיכוי
יכול להיות לכבש עלוב כמוני?"

מירנדה הופתעה מאוד ונבוכה מדבריו של מלך הכבשים
ולא ידעה תחילה מה להשיב לו. בסוף הצליחה הסביר
שאל לו לאבד תקווה ואין לפחד מהצללים ושיום אחד
יחזור למלוך. מלך הכבשים היה כל כך נחמד והתייחס
אליה בחיבה כזו שבסוף היא התחילה אפילו לאהוב אותו
קצת. זה היה כבש כל כך יפה ונעים הליכות והיא ידעה כי
הוא מלך ושפעם גם ישתחרר מהמקום הזה.
וכן ימיה של הנסיכה עברו בנועם, בזמן שחיכתה לימים
טובים יותר.

מלך הכבשים בסיוע של כל העדר השתדלו לשעשעה
אותה, ארגנו מסיבות ריקודים, קונצרטים וצייד ואפילו

רוחות הרפאים והצללים השתתפו בכל זה.
ערב אחד נודע שאחותה של מירנדה עומדת להתחתן עם
נסיך חשוב וההכנות לחתונה הן מפוארות וחשובות.
"אך" קראה מירנדה "כמה אומללה אני שלא אוכל

להשתתף בחגיגה הזו ואפסיד את כל אירועים היפים!
הנה אני כלואה בין כבשים וצללים בזמן שאחותי מקבלת
כל כך הרבה כבוד ואהבה, וכולם מלבדי יכולים לבוא
ולאחל לה כל טוב."

"מדוע את מתלוננת, נסיכה? אמרתי אולי שלא תוכלי
ללכת לחתונה? לכי מתי שרק תרצי, אך אנא, תבטיחי לי
שתחזרי הנה, כי אני אוהב אותך יותר מדי כדי לחיות
בלעדיך."

מירנדה אמנם הבטיחה לו שהיא תחזור אחרי החגיגות.
המלך דאג לכך שהופעתה תהיה ראויה לה. היא לבשה
בגדים מפוארים וענדה הכל מה שרק היה יכול לעשותה
יפה יותר. המרכבה שלה הייתה מאם-הצדף, רתומה
לשישה גריפינים, אותם הביאו במיוחד מהקצה השני של
העולם. מספר שומרים, לבושים במדים נהדרים וגבוים
לפחות שני מטר כל אחד, רכבו לפני ואחרי המרכבה.
כך היא הגיעה לארמון המלך, בדיוק ברגע בו התחיל
הטקס, וכולם נדהמו מיופיה והידורה. המלך בעצמו שם
במיוחד לב אליה, עד כדי כך שפחדה כי יכיר אותה, אך
הוא היה משוכנע שהיא כבר לא בחיים ודבר כזה לא עלה
לראשו.

אבל מיד אחרי הטקס היא עזבה במהירות ורק השאירה
אחריה תיבה שעליה היה כתוב באותיות מיהלומים:
"תכשיטים בשביל הכלה." וכשפתחו את הקופסה מצאו
דברים יקרים ונהדרים שלא היה להם גבול.

המלך, שמאוד רצה להכיר את הנסיכה היפה ולדעת מאין
היא, היה מאוכזב מאוד ונתן הוראה שכאשר היא תופיע
שוב, דלתות הארמון יסגרו כדי שלא תוכל להסתלק.
למרות שמירנדה נעדרה רק זמן קצר, מלך הכבשים

התגעגע מאוד, ונראה לו כאילו היא לא הייתה איתו כבר מאה שנה. הוא המתין לה ליד המעיין בעובי היער, והארץ הייתה מכוסה במתנות נהדרות, אותן הכין כדי לבטא את שמחתו מחזרתה. הוא בעצמו אמר שוב ושוב כמה שהיא חסרה לו וביטא זאת בצורה שהקסימה אותה ממש. אחרי זמן מה הגיעה גם ידיעה שהאחות השניה של מירנדה עומדת להתחתן. ושוב מירנדה ביקשה ממלך הכבשים לאפשר לה ללכת לחתונה. הדבר עצב אותו מאוד, כי הרגיש שאסון כלשהו עלול להתרחש, אך אהבתו לנסיכה הייתה כה גדולה שלא יכול לסרב לה. "את רוצה לעזוב אותי, נסיכה" אמר "זה הגורל המר שלי. אני מסכים שתלכי, אך דעי שאינני יכול לתת לך הוכחה טובה יותר לאהבתי, ושבלעדיך לא אוסיף לחיות." הנסיכה הבטיחה לו שהיא תישאר בארמון המלך רק זמן קצר, כפי שעשתה בפעם הקודמת וביקשה שלא ידאג, כי שום דבר לא יעצור אותה. וכך, אם אותו הלווי היא נסעה והגיעה לארמון. כולם שמחו לראות אותה וחשבו שהיא איזושהי נסיכת פיות, והנסיכים האורחים לא יכלו להוריד את עיניהם ממנה. המלך שמח יותר מכל אחר שהיא באה שוב ונתן הוראה שדלתות הארמון יישארו נעולים מאז בואה. כשהטקס הסתיים הנסיכה רצתה להסתלק מיד אך התברר לדאבונה שהדבר לא ניתן. המלך בעצמו ניגש אליה וביקש שתכבד אותו ותישאר

לפחות לסעודה שהוכנה לכל הנסיכים והנסיכות האורחים. הוא בעצמו הוביל אותה לאולם בו התאספו כולם, לקח כד זהב עם מים והציע שתיטול את אצבעותיה בה. הנסיכה לא יכלה יותר להתאפק וקראה: "אכן החלום שלי התגשם. ביום חתונת אחותי הצעת לי מים כדי לרחוץ את ידי, והדבר כלל לא הרגיז אותך." המלך הכיר אותה מיד כי גם קודם חשב שהיא דומה מאוד למירנדה המסכנה שלו. "הו בתי" קרא, כשהוא מנשק לה בחום "האם תוכלי אי-פעם לשכוח את אכזריותי? הוראתי להוציא אותך להורג כי חשבתי שחלומך מסמן שאאבד את ממלכתי. וכך באמת קרה" הוסיף "כי שתי אחיותיך התחתנו ויש להן ממלכות משלהן וזו שלי נשארה רק בשבילך." ותוך אמירה זו שם את כתרו על ראשה של הנסיכה וקרא "תחי המלכה מירנדה!" וכל אנשי החצר והאורחים קראו אף הם "תחי המלכה מירנדה!" שתי אחיותיה באו אליה וחיבקו ונישקו לה ושמחה הייתה גדולה ביותר. מירנדה רצתה לשמוע על כולם ובמיוחד על ראש השומרים שהציל אותה ממות, אך זה לא היה כבר בחיים. לאחר כל זה כולם התיישבו לסעודה והמלך ביקש שהיא תספר לכולם את קורותיה מאז שראש השומרים הוציא אותה ליער. זה היא סיפרה באריכות ובחן רב וכולם הקשיבו ושאלו

שאלות.

אך בזמן שהיא נהנתה כך בחצר המלכות, מלך הכבשים חיכה לשובה באי-סבלנות. וכשעבר זמן ולא ראה שהיא חוזרת, חששו נעשה כה גדול שלא יכול היה לסבול אותו יותר. "היא בוודאי לא תחזור" בכה "היא לא אוהבת את פני הדוחים, וללא מירנדה, מי אני? מה נשאר לי? הו רגוט האכזרית, העונש שלי הוא מלא כעת."

הוא בכה כך זמן רב, וכשראה כי מחשיך, החליט לצאת בכון העיר. אך כשהגיע לארמון ושאל עליה, כולם כבר

שמעו את סיפורה ולא רצו שהיא תעזוב אותם ותחזור למלך הכבשים. לכן סירבו לתת לו להיכנס. לשווא היו בקשותיו, תחנוניו היו ממיסות לבות אבן אך הן לא המיסו את לבם של שומרי הארמון. בסוף, שבור-לב, נפל מלך הכבשים לרגליהם מת.

בינתיים המלך הציע למירנדה להראות לה את העיר שהוארה באלף אורות צבעוניים, אך כשרק יצאה מהארמון עיניה חשכו! הנה על המדרכה מונח היה מלך הכבשים מת וללא נייע.

היא קפצה מהמרכבה ורצה אליו תוך בכי מר, כי הבינה שהפרה את הבטחתה לחזור אליו מיד וזה עלה לו בחייו. זמן רב עוד התאבלה עד כי חששו מאוד שגם היא תמות.

אז כפי שאתם רואים, אפילו נסיכה לא יכולה להיות תמיד מאושרת, במיוחד אם היא שוכחת את הבטחותיה. והאסונות הכבדים ביותר קורים לאנשים שחושבים כי כל שאיפותיהם התמלאו.